

Někdo má auto, já mám sbírku a jezdím MHD, říká básník

Martin Trdla
redaktor MF DNES

JABLONEC NAD NISOU Před pěti lety byl přesvědčen, že múzy, které mu do hlavy našeptávaly verše, nadobro odešly. Pak se ale turnovský rodák Jan Drahoňovský přestěhoval do Jablonce nad Nisou a múzy se odkudsi opět vynořily. Silnější a odhodlanější než kdykoli předtím.

Osmatřicetiletý básník a spisovatel tvořící pod pseudonymem Janek Gant se domnívá, že za návrat inspirace může jeho očarování drsnou poetikou jizerskohorské žuly.

V těchto dnech mu vychází jeho debutová sbírka nazvaná Až vyhasne svět. Jak sám říká, jde o jakési best of z jeho dvacetileté tvorby. 48 básní ve výboru označuje za proud syrové dekadence, s iro-

nií a bez servítek glosující obtížnost existence samé.

Vím o vás, že v roce 2008 jste již ve velmi malém nákladu sbírku vydal. Jmenovala se Touha a zmar, ale za debut ji nepovažujete, spíše za demosnímek určený jen pro úzký kruh blízkých. Ted je na „gramofonu“ dlouhohrající deska. Přesto za dva roky vám bude čtyřicet. To je věk, kdy většina básníků má již své debuty dávno za sebou. Proč jste až nyní šel s kůží na trh?

Když jsem vydal Touhu a zmar, považoval jsem svoji básnickou éru za uzavřenou. Chtěl jsem se věnovat už jen próze. Načas jsem to tak udělal, ale v roce 2011 jsem se přestěhoval do Jablonce a najednou to zase přišlo, začal jsem opět psát básně. Našly si mě tak nějak samy a přišly mi mnohem lepší než to, co jsem dělal dříve. A proč tak pozdě? Tak když pomínu to, že v životě dělám spoustu věcí se zpožděním, pozdě jsem šel do základní školy, pozdě na vysokou, doktorát jsem si udělal až sedm let po státnicích, tak jsem cítil určitou zodpovědnost. Chtěl jsem mít tu knížku poctivou, proto je i tak trochu výpravná. Nechtěl

jsem, aby šlo o další útlu sbírku, kterou lidé rozdávají zdarma po kavárnách.

V dnešní době je zcela nerentabilní vydávat básnické sbírky. Je to kruté, ale málokdo dnes verše čte. Knihkupectví básnické sbírky odmítají, kupuje je jen pár fajnšmejkrů. Doba Nezvala, Halase, Wolkera je pryč. Byl ještě nějaký impuls, který vás do vydání dohnal?

Moji přátelé a pak ještě odezva lidí. To byl možná hlavní impuls, to, jak na moje básně lidé reagovali. Nikdy jsem nezamýšlel, že bych se dostal před širší publikum, přeci jenom jde o velmi subjektivní výpověď. Najednou jsem zjistil, že má sdělení nějakým způsobem chápou, reagují na ně. Oslovují i ženy, já přitom spoustu věcí popisuji z toho mužského pohledu, jsou tam ta naše mužská trápení.

Sbírku jste si vydal zcela sám, za své vlastní peníze. Nenašel jste nakladatele?

Nechtěl jsem ani najít. Chtěl jsem si to udělat po svém. Nechtěl jsem, aby mi do toho někdo mluvil. Spusťta věcí by mi asi neprošla. Chtěl

„Zjistil jsem, že mi Jablonec připomíná Norsko, kde jsem pracoval. Přehradou, vzduchem, okolními lesy.“



Janu Drahoňovskému vychází v těchto dnech debutová sbírka Až vyhasne svět. Foto: Šimon Pikous

jsem udělat výpravnou knihu s fotkami, kresbami, předmluvou, doslovem. Aby lidé dostali víc než jen básně. Někdo si koupí auto, já peníze investoval sem. Jezdím MHD, ale mám sbírku. (smích)

Ted bych vám položil nejhroší možnou otázku pro básníka - o čem vaše básně jsou? Ale zkusím nitro to puzení vyjadřovat se ve verších a v co to puzení přetavujete?

Ano, je to nutkání, nedá to pokoje. Myslím, že mě něco pudí psát o vykořeněnosti jedinec v nepřehledném postmoderním světě. Hodně mě v tomto ovlivnili existencialističtí filozofové jako Camus či Sartre. Přemýšlím o uchopení individualitní existence v komplexnosti světa. Zajímá mě ta obrovská zodpovědnost před samotným bytím, tíha existence samotné. Neexistuje přeci žádný návod na život, jak k němu přistoupit, kam jít, co dělat. Tohle nenajdete v žádných lifestylových časopisech. Nikdy jsem nehledal sám cestu k básním, ve smyslu, že bych na to tlačil. Spíše jsem se dostal do nějaké životní situace, se kterou jsem si třeba nevěděl rady a

měl jsem potřebu ji reflektovat, nějak jí porozumět.

Takže psát básně je pro vás tak trochu určitou terapií?

Do určité míry ano. Když něco uchopíte slovem, veršem, pojmenujete to, najednou nad tím získáte moc. Někdy to i vyženete do absurdna, ten pocit přeženete a získáte odstup, často hravý. Neberete tu věc náhle tak vážně, i když v tohých básních může vypadat opačně.

Říkáte, že velkým inspiračním zdrojem je pro vás Jablonec. Čím vás kromě žuly okouzli?

Je to zcela jiná krajina než v Českém ráji, kde jsem strávil dětství. Zjistil jsem, že mi Jablonec připomíná Norsko, kde jsem jeden čas pracoval, ať už přehradou, vzduchem, okolními lesy. Dokonce i radnice v Oslu je hodně podobná té jablonecké, ale má dvě věže. A cítím tu i jakousi mystiku. Je tu drsná příroda a lidé, kteří tu žili před námi, museli mít tuhé kořínky a blízko k pohanskému myšlení, pokoušeli si naklonit ty přírodní síly, aby přežili. A nesmím opomenout ještě jeden ideový vzor - Šimona Pikouse, který má podobný přístup, byť skrze fotografii.

INZERCE

Koupím

Pianino nebo křídlo. Tel.: 602366831